

Sy-li spěwat,
Pilnje džělat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědny dny;
Džěni pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočni ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↲

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihcizischczeri w Budnischinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž

23. njedžela wo swjatej Trojizy.

Mat. 22, 15—22.

Dajeće křěžorej, sčtož je křěžorowe, a Bohu, sčtož je Bože — Knjesowa wucžba ja křěšcizijanskich poddanow.

1. Dajeće křěžorej, sčtož je křěžorowe!

2. Dajeće Bohu, sčtož je Bože!

1. Sčto dyrbinu křěžorej dacž? Hdyž so wo křěžoru rěči, je to myšl, složena na wyschnosć, kotrejež hlowa je křěžor. To je to kame, hdyž japosčto! Pawol praji: „Kóždy budž poddany tej wyschnosći, kiž móž nad nim ma.“ Wyschnosć je wot Boha postajena k lěpschemu žiwětu, ale to našch čaž pschipojnacž njecha. To ludžo našeho čaža do žiwěta trubja: žadyn Bóh, žadyn knjes. Wly pak chzemy so Bohu džakowacž, so je nam wyschnosć postajil a křěžora a krala dal. Haj, dajmy křěžorej, sčtož je křěžorowe. Sčtožnik to žlowo wurěči, pokafuje na danški krosch i křěžorowymu jnamjenjom. Kotry je tón danški krosch, kotryž mamy křěžorej dacž? Starh žykwitški wucžer Jan Gerhard jara rjenje wupraji, so mamy 4 krosche křěžorej dacž — a to so krosche žiwěnosće, čžesće, pokřuschnosće a dawka. Teho žlowa so džeržny. Najprjedy krosch žiwěnosće. Sčwěrnosć je křažna wěž. Sčwěrnosć je dobra křwalba. Sčwěrnosć dyrbi mandželskeju, sčřichtu a lud sčednocžicž. Sčwěrnosć je stara dobra křwalba našeho luda. Hdyž wójwoda do bitny čžehnjesche, jemu jeho mužstwa žiwěnosć žlubichu. Tón běsche jazpity, kotryž njemějesche žiwěnosć sa žiwěnosć. Sčwěrnosć swjasa wutrobny. Druhi krosch je krosch čžesće. Čžesćuj kóždeho a wožebje mašch čžesć wo-

pokafacž wyschnosći. Sčtož 4. kaseń praji, „čžesćuj nana a macžer!“ dyrbi placžicž we wschěch wobstejnoscžach a wožebje ja křažneho wótza. Woni so majestoscž, pschetož woni so wot Boha postajeni. Tu majestoscž chzedža jim wsacž w našchim čžahu — duž dyrbinu twjerdže stacž, wyschnosći, kiž je nam wot Boha postajena, jako křěšcizijenjo, čžesć wopokafacž a ju sakitacž. Našcha čžesć žluscha wot Boha postajenej wyschnosći a niz čžlowjekam, kiž so žlabi čžlowjekajo a žnana tež juntrócž so myla. Dalschi krosch je krosch pokřuschnosće. Knje tole napominanje ma so najmóžnišcho won trubicž, dokelž kaž naktaza křoroscž w powětrje našeho čžaha leži, našch lud k nje-pokřuschnosći napschecžimo wyschnosći sawjesć, hacž runje Bože žlowo wucži: „Sčtož so pschecžimo wyschnosći staja, tón staja so pschecžimo Bohu.“ Bjes pokřuschnosće žadyn porjad móžny njeje. Sčtožnikje pak žada so tež danški krosch. Na tón so dosež a na dosež skorži. Wěšće njěotrehožkuli dawki čžisčez a tola žmy my k žwojemu lěpschemu, hdyž wyschnosći křědki podawamy, jeje pschikřuschnosće dopjelnicž, prawo a prawdosć sakitacž, a wopominy, kať wjele wjetšchi dawki waži so do žiwěneho wježela. To so te 4 krosche, so bychu wone pschezo pola našch bñšchczate byle a wostale.

2. „Dajeće Bohu, sčtož je Bože!“ Sčto pak dyrbinu Bohu dacž? Wšcho, sčtož žmy a mamy. Wón praji: „Daj mi, mój žyno, moja džowla, twuju wutrobu!“ A to móžesh ty w žwojich modlitwach, hdyž jemu žwoju wutrobu pschewobrocžišch. Daj temu Knjesej žwój dom! Twój dom dyrbi byčž Boži dom, w kotrymž wón bydli. Bože žlowo dyrbi bydlicž w twojim domje. Wožebje daj Bohu žwoje džěči, pschetož wone so jeho dar. Ty njedhrbišch je jenož woczahnyčž sa žiwě,

so něščto nauwfnu a šo w šwěcže dale namařaja; ně, wocžehń je ša njebjeka, šo bychu pobožne a šbožne byle. Ššchi tym pař je dobrý pšchiklad najwažnišchi.

Dajče temu Šnješej tež šwoje pomofanje, pšchetož wono je nam wot Boha date. Wón je tebe na to měřtno štajř hđžež stejřšch a tebi twój punt dař. Je to nětko dořčž, hđhž ty we šwojim pomofanju jeno šwoje dary a mozy naložujesh, wšchěduy khlěb šebi šařkuzičž? To čžinja tež pohanjo. Ně, w kóždym pomofanju móžemy temu Šnješej škuzičž, hđhž je tвое čžinjenje a rěčzenie wušnacže sa teho Šnješa.

Daj temu Šnješej šwoju njeđželu! Šchěšč dnjom je tebi tón Šnješ f džěku dař, tón jedyn džěř pař daj temu Šnješej we šwojatej škuzbjje. Njeđžela je Boži džěř, je džěř teho Šnješa, a w tym budž šwěrnny.

Šđhž my to, prawje dopjelntny: „Dajče Bohu, šchtož je Bože“, leži tež w tym to potajniřtvo: „Dajče khezorej, šchtož je khezorowe.“ Š praweje bohobojajniřčže pšchindže prawe dopjelntjenje nařchjeje pšchikřkuzičnosčže jako poddanow. Šđhž my f žhlej wutrobu Bohu damy, šchtož je Bože, potom budžemy tež šwěru dacž khezorej, šchtož je khezorowe. Šamjen.

Džěř 10. novembra.

Bě to 10. novembra 1483 wječřor w 11 hodžinje. W měřtacžku Eisleben w Thuringškej bu w šamžnej hodžinje Margarecže Lutherowej a jeje mandželštemu Šanšej Lutherej přěni šynř narodženy. Šnyřdom nařajtra, na dnju šwj. Marečžina, bu wón po wařchnju tehdomniřšcheho čžaka wušchěženy a dořta w šwojatej kšchěženizy to mjeno tutoho šwojateho: Martinus: Marčžin.

Štarřšch nejčže njejedžěřchtaj, šo budže f jeju hólčžatka junu tón muž, f kotrymž wjeřchojo, haj, šamo banž a khezor budža jednacž a šo bódžičž dyrbjecž, šo budže f jeju hólčžatka tón dr. Marčžin Luther, reformator kšchěčžanřšchje žyrkwoje. Boža wola, Bože wjedženje je to bylo. A ta šamžna Boža wola a to šamžne Bože wjedženje je dale škuffowalo w ludach reformaznyje, w ludach šemje hacž dotal, a šchtož nětkole šo štawa, w tutej hobřškej wójnje, šchtož nětkle šo štawa w tutyh dnjach, je wuškuffowanje šamžnyh bójřšch mozow, kaž pšchěd 400 lětami Rom šařchepota a kšchepotařšche pšchěd tym reformatorom f němřšcheho luda, tař džěňša po 400 lětach Rom, njech tež w druhyň šnyřgle, kšchepozy pšchěd ludom tuteho reformatora. Šak móhli šmy to škomdžičž, na dnju 10. novembra a na dnju Marečžina šo džakowacž Bohu ša to wulke wřcho, šchtož je čžiniř pšchěd 400 lětami pšchěš Luthera a jeho škuff, šchtož je nad nami čžiniř hacž dotal pšchěš Luthera a jeho škuff, šo próžuju f modlitwami wo to, šo bychmy byli wěrnny, prawny we tej wěryje teho nam wot Luthera f nowa dateho ecangelija a tař tež hódny, šhmani, šo bychmy žohnowanny byli wot nařcheho Boha a knješa.

Lutherowi pomoznyř.

III.

Justuř Žonař.

Jedyn, kotryž je wjele čžaka f Lutherom hromadže byl, hromadže škuffowal, kotryž tež w pořlednich hodžinach pola Luthera běřšch tam w Eislebenje, to je Justuř Žonař, kotrehož móžemy pódla Bugenhagena, kotrehož toho řararja reformaznyje mjenowachmy, toho předarja reformaznyje mjenowacž.

5. junija 1493 bu wón w Nordhausenje narodženy jako šyn měřchčžanosty Žonařa Kocha. Po wařchnju tehdomniřšcheho čžaka — dopomny šo na Melanchthona! — je wón pořđžičho šwoje

mjeno pšcheměniř; wušwořtajniřšchi šwoje šwojbnje mjeno řčžini wón nanowe pšchědmjeno ša šwoje mjeno a pšchewobrocži šwoje pšchědmjeno Žodofuř, pšchikřótřšchene Žořt do Žuřtuř. Podobnje bohacže wobdarženy kaž Melanchthon, bu wón f 13 lětami je řtudentu prawa abo jury w Erfurcže; mlody hiřšchže tež hižo pěknyřšchje. Še 26 lětami bu wón hižo f rektorom, w lěcže Lipřčžanřšchje řřputaznyje; to je 1519. Tuto lěto 1519 bu ša njeho řřdobom rořřřřžaze lěto, rořřřřžaze lěto ša jeho řmutřšchne žiwjenje. Njech bě wón tež hižo řařtuřowar Lutherowych řheřow byl, je do němřšchje rěcže pšchěložniřšchi a je rořřšchěřuju, Lutherowych bu wón hacžle w tutyh lěcže. A tehodla šo tež wot nětk wošebje f bohokřlowřtwont abo f theologiju řaběřařšchje. Tař šo f Lutherom tež po wošobje bliže řeřnatniřšchi, pšchewodžěřšchje Žonař Luthera 1521 na tym čžěřřim a wařřnym pučžu do Wormřa. W tutyh lěcže bu wón tež do Wittemberka pomofanny ša probřta a profěřora žyrkwinřšcheho prawa. Tu we Wittemberku je wón nětk f wulkej pilnowěžu a f bohattyň žohnowanjom řkuffowal jako předar a wučěř. Tař huřto hacž Boh tón Šnješ njeđželu a šwojaty džěř wobradži, Žonař přědowarřšchje a džěř wote dnja šwojich řtudentow wučěřšchje, a to žyrkwinřšchje prawa, nimw teho pař tež f biblije.

Žuřtuř Žonař bě mjes tymi přěnimy ewangelřřimi duchownymy, kotřž romřku wučžbu wo njemandželřřtvoje abo řelibacže katholicřch duchownych řačžičnyřšchi, šo woženiřchu a tař tón pšchěš romřku wučžbu wotřwojecženy a podtorhany šwojbnny dom ewangelřřeho předarja a duchowneho, řařřž bě wón we čžakju japořchtořow byl, řařo řařožičhu a natwaričhu. Wón je tež tón byl, kotryž je f Bugenhagenom Luthera a jeho řatřžinu 13. junija 1525 řwěrowal.

25. řet dořho je Žuřtuř Žonař f Lutherom hromadu řkuffowal, bywajo jemu pomozny pšchěde wřchěm tež pšchi tym wulřim řkuffu pšchěloženja biblije, a to wošebje tam, hđžež biblija wo wěžach prawa rěčži. Bywajo je řuperintendentu podpřerařšchje Luthera tež w řmutřšchownym wutwarjenju reformaznyřšchje žyrkwoje. Tola tež f wonka Wittemberka řkuffowarřšchje wón, a to wošebje je Špalatinom jako reformator Albertinřšchje Šařřšchje, — to je tón džěř wokořo Lipřka — a potom wot 1541 řam w Halli. Do Halle bě Žonař jenož řchol, šo by tam reformaznyřšchje džěřo řarjadowal; tola wón je tam wořtal, šo wjaž do Wittemberka njewrócžniřšchi. Š tym pař wón šwoj řwiřř f Lutherom njeřhubi. Bě to tola wón, kotryž Luthera na jeho pořlednej řěřbjje do Eislebena pšchewodžěřšchje. Na tutej dari jemu Luther jemu drohotnu řchkleňžu, prajřž: „Žonařej, tej řchkleňžy, dari řchkleňžu Luther, řž řam je řchkleňža, šo wobaj wopomnitaj, šo řtaj runaj řchkleňžy, bójřny rořšbitej!“ A tam w Eislebenjee bě to Žonař, kotryž je Lutherej bliřko byl w pořlednich hodžinach, kotryž je šo jeho to pořlednje prarřak: „Dořtojnny wótčže, čžecže wy w řhryřřtuřu a w tej wučžbjje, kotryž řčže přědowal. wobřtajny wunrěcž?“ řotremuž je Luther šwoje pořlednje „haj“ na tuto prarřchenje wotmolwiř, řařřglujo tař jemu šwoj řkuff reformiaznyje. Žuřtuř Žonař je tař tež tón byl, kotryž je nam te pořlednje hodžiny Lutherowe a jeho pořlednje řklowa řařřřak. Na pořlednej domojřěřbjje je wón Luthera pšchewodžal, a jemu čžěřnej přědowanu we Eislebenje a Halli džěřžal.

Šo Lutherowej řmjereči njeje Žuřtuř Žonař — dopomny šo tu na Melanchthona a Bugenhagena! — wjažy wjele wjeřšela měř. 1546 bu Halle wot Moriza Šařřšcheho dořhna a Žonař dyrbjěřšchje čžěřacž. Ššo 1547 řařo wrócžniřšchi, dyrbjěřšchje we řamžnym lěcže řařo čžěřacž, jako bu Jana Šjedrichowe wójřko pola Mühlberga řbite. Žona a džěčži pšchewodžachy nana na čžěřarřžy. Bobyřšchi w Šildesheimje, šo 1548 řařo do Halle wrócži; tola přědowacž tu wjažy njeřměđžěřšchje. Na wječřor řwojeho žiwjenje bě wón řtajnje na pučžowanju. Š Melanch-

thonom jakož i vyškolu schulu w Jena, 1551 bě i dwórskim darjom w Koburgu, 1553 wyschšchi farar w Eislefeld. Tu wón 9. oktobra 1555 po dolhej chorosczi wumrě, a w nim jedyn i tych Lutherowych pomoznikow; kotřiz ſu tež i dobom ſpiřacželjo a ſpěchowarjo reformazhyje, kaž Luther ſam, byli.

La dobrota teho Anješa čini, ſo ſ nami fónz njeje.

Šlób: Nětk khwal o dušcha atd.

Bóh wšitko mudrje, na ſwěće ſtworil je! Štož kóždom' nuſne, wot Boha doſtane. Bóh Wótz ſo ſa naſ wšchědnje stara, wulka a kraſna je jeho hnada! .:.

Pod Božim ſchitom, ſo wěrní, wjeſeleče, nad jeho ſłowom ſwjatym ſo ſraduječe; Wótz njebjeski wſchaf na naſ hlada, k njemu ſo bližicž, wón lubje žada. .:.

Wſchaf jeho luboſeč je wěczna, najwjetſcha, a jeho ſwěrnofeč, pſchezo najkraſniſcha! Wón i pomozu k nam lubje khwata, w mudroſeči ſwojej pač druhdy čaka. .:.

Hdyž jeho prawa hodžina pſchifhadža, dha wótzna hnada naſ jaſo wofchewja, w luboſeči ſo i njebjeski ſchili, Wóczez naſch ſwěrný, ſo jaſo ſmili. .:.

Naſ njeſapomni, móž jeho i nami je! Tež njewopuſchězi, je w ſłowje ſlubjene. Tož' dobrota je wšchědnje nowa, móžna a kraſne ſu jeho ſłowa. .:.

Móž jeho wulka, po zſtyni ſwěće je! La prawdoſeč Bójška ſo kraſnje poſaže. Bóh wulke wězy huſto čini, Křyſta dla woda nam, hdyž ſmý w wini. .:.

Bóh, Wóczef ſwěrný, tym ſwojim woſtanie, a dobročiwý Anješ je do wěcznoſeče! Džakuj ſo Bohu kóžda dušcha, wěczna čjeſeč, khwalba tom' Anješeji ſluſcha! .:.

W.

Š Jendželſkeje.

To ſežehowaze ſłowo je wſate i jeneho jendželſkeho, wot ſpiřacžela Š. Crawley wudateho lečazeho kopjena a ma ſo hinaſ hač te ſłowa, kotrež hewaſ k nam i Jendželſkeje pſchilečža. Hač runje ſu tute ſłowa hižo dlěje pižane, wone tola woſhebitu řeč řečža:

...Woprawdže wojuje mata, khrobka Němiſka pſchecziwo zſtemu ſwětej. Pſchecziwo Němiſkej a Awſtriſkej, jeje jeničkemu pſcheczelej, ſu wuſtupile Ruſkowska, Franžowska, Jendželſka, Šerbijska, Montenegro a Japanſka. A kóždy i tutych krajow ſo je wſchej mozu ſwojich diplomatow wo to prózuje, ſo by Rumunſku, Bolharſku, Greſku, Italſku, Holandsku Denemarſ a Ameriku k ſobuwojowanju pohnuſ. Nětkle ſmý my ſcheczejo pſchecziwo jenemu a mamý ſo ſa wuſchowantch....

Jendželčenjo pytaja pſchezo ſa hroſnoſečemi: bolharſke hroſnoſeče, armenſke hroſnoſeče, tripolitanſke hroſnoſeče, hroſnoſeče i Kongo. Nětkole ſu to němiſke hroſnoſeče! Špóſnajesch, ſo ta hroſnoſeč tych, kotřiz ju ſkucža, ſo ſložuje po tym, ſchto je nam tu khwilu lubý abo njelubý. To pſchirunanje wo hrjedže a tſchěžy wo woku bu zſle wěſeče ſa Jendželſtu ſežinjene. My ſo džakujemy Bohu, ſo njeſmý kaž druſý ludžo. Pſches žane rjenje pobarbje wofnjeschto njemóžesch naſ rjantch doſeč wo hladač. Šswjatocžina wokoſo naſcheje hłowý je taſ wulka, ſo naſ jara čžiſeči. My ſmý ſabýli, ſo bě Belgifka „tón najbóle žadawý, najbóle bojaſliwý pſhýſ Europý“, a ſo my to běchmý, kotřiz to předomachu, doniž wſchitzy jeho njehidžachu jaſo jeneho, kotřiz morduje, martruje, wohidža, kotřiz je fanibala. Tyžaz-

króč ſmý ſkſcheli, taſ bu jeho haſba do ſwěta trubjena. My njeſkſchachmý wo ničim khiba wo „gumiju do křwě tunfanym“, wo čerwjentym gumiju“, wo čornoſchach kotřiz buch u noſy a ruzy a wſchitko, ſchtož k wotrubanju bě, wotrubane, wo wumozowanju, rubjeſtiwoje, mordaſtiwoje, čłowjekowžraczu atd. atd. A dženka je to „ta maſa, khrobka Belgifka“ a „čži wubjerni Belgizy“, a ſkſchich telko wo rjekach a martrarjach, ſo je to roſomnemu čłowžekej ſlě.“

Š pola.

Liſt: Železnizy tu hiſcheče jeſdžicž njemóž; wſchitko dyrbi ſo i autowom pſchivožowacž. — Ja ſmý, Bohu budž džak! hiſcheče pſchezo ſtrowý a čžiſy, a nadžijam ſo, ſo tež My to ječe a wſchitzy w lubej domijnje. Š tych pomjeſečow mi pſkſlantych ſhonju, ſo ſu žně nětk tež ſchowane, a ſo ſu ſo derje khowale. To je nětko hižo ſchtwórta domſchowanka wo wójnje! My tu wotkach ſebi wſchitzy horzo pſchewemý, ſo bychmý tutu wulku wójnju ſkſončili, hdy by to někaſ do naſcheje mozy date byſo, ſo bychmý potom ſo do lubeje domijny wróčicž a tam jaſo džefacž móhli. Tola! to wſcho dyrbimý do Božeje ruſi položicž a doměru k njemu měčž; wón wſchaf nam budže pomhačž! ... Wjedro je tu hiſcheče pſchezo rjane, tola nozy ſu hižo ſmýne; duž to runje žane ſawjeſelenje njeje, w nozy pod hoſmým njebjom lěhačž. Tola, my njeſmémý ſo bojecž a ſtrachowacž, dyrbimý ſylui woſtačž wo wěrye do Boha. Šchtož na Boha twari, tón derje twari!“

Wopomá, čži „My“, to njeſſu jenož woni tam wotkach, ale to ſmý my tu domach runje taſ!!! —

Š lazareta piſche jedyn, kiž bu w Franžowſkej dwóžy franjenty:

Kaž teho Anješa wo pomoz proſchach, přjedy hačž wuczežech do bitwý, taſ ſmý jemu nětkle ſa jeho hnadne wjedženje dwóžy džak winojty ſa ſwoje zſle žiwjenje. Kóždy prajeſche: „Dutej heli nihtón wjažy njewuczeſnje!“ — Wopřikawſchi, taſ bu ſa ſpſnjentý a franjenty, ſkſončža taſ: „Nadžijam ſo, ſo budu k hodam jaſo ſmýantý a ſo ſmém ſobu do přědka, hdžež je moje prawe měſtno!...“

Še Šerbow, ſa Šerbow.

Wulki, wažny tydžeň jady naſ leži. Š wulkej ſahorjenofeču a i wulkim džělbracžom ewangelſkeho wobndleſtiwa zſleho wótzneho kraja je ſo 400lětný jubilej reformazhyje ſwjecžil. My ſmý ſo jaſo na bohate žohnowanje dopomnicž dali, kotrež je reformazhyja naſchemu luděj pſchijnjeſka. Reformazhyja je kaž móžna hora, i kotrež ſu řeči žohnowanja na naſch zſly lud a wótzný kraj běžale a to niž jenož wo zſkſwinym naſtupanju. Tež naſche zſle duchowne, hoſpodaſiſke a ſtatne žiwjenje je reformazhyja wopłodžila a pſcheměnila, wobnowila.

Tehodla je ſo tutón wažny džeň 31. oktobra wſchudžom ſwjecžil w pohladanju na khutny, ežeži čžaſ, w kotřiz ſtejmý, drje na bóle jednore waſchnje, bjeſ wjetſchich ſwonkownych ſwjatocžnoſečow, ale tola na hódne, doſtojne waſchnje, i nutrným džělbracžom wſchitkich worſchtow naſcheho ewangelſkeho luda, na jih čžole naſch lubowaný khěžor i jeho ſwóžbu, kiž Božu ſkſlužbu w domje w Barlinje wopřta. Měſchčanſka rada a měſchčanſkſy jaſtupjerjo w Barlinje a Draždžanach a druhich měſtach ſwjatocžny kemſchikhód džeržachu. Bože domý běchu i wjetſcha pſchepjeljnene.

Tež w našich šerbskich wošadach je šo reformazyski jubilej dostojnje a šdobnje šwjeczil. Wulke šly nutrných šemšerjow běchu do šnjelowých šwjatnizow šhwatale a š napjatej nutrnješju na šłowa šwojich duchowných šedžbowachu a se šahorjenješju mózne šhěrlušče šanoschowachu, pšchede wšchěm starš budžerški a dohyczerški šhěrlušch našheje ewangelšteje šyršwje „Šed'n twjerdy hród je našch Bóh šam.“

Tež wušofš kollektow běšče, kaž šhonintš, wšchudžom špokojazš. Bóh žohnuj tutón šwjedženš našchim wošadam a našhej žylej drohej ewangelškej šyršwi.

Našch šhěžor je na holdowanški poštroš, kotryž běchu pruššy generalni šuperintendentojo pšchi škladnošči reformazyskeho jubileja jemu wušprajili, wuššchemu dwóršlemu předaršej dr. Dryarderej šłedowaze wotmošwjenje pošłat:

„Wšnicže mój najwutrobnišchi džal ša šwěrnš holdowanški poštroš, kotryž šu mi generalni šuperintendentojo krajneje šyršwje w njenje šwojich wošadow pšches Wajšch rt š reformazyskemu jubileje wušprajič džali. Našche šwjatocješje pšchi rowach reformatorow šmy Bohužel na měrnšsche čaššy wotštorožič džrbjeli. Čžim šlubšcho šacžiwam ša na wopomnšjem dnju 31. oktobra džal ša nadobue wulke možš, kotrež je našcha ewangelšta šyršej pšchego jaššo š wěrnššubšow reformazyske čžerpala a ša wulke šlužby, kotrež je wona w možš šwojich reformatorškich myššlow w čžichim wopornšwym džele a w měrnšm prošowanju š družimš šyršwjemš wotžnemu krajej wopokajala.“

Wěra je po Lutheru šmužite šhróble dowěrenje na Božu huadu. Tuto dowěrenje na Božu huadu a Lutherowa dohycža wěšta wěra, šo je Bóh š něnšškim ludom hiščeže wulke wěžš šebi wotnyššlš, štej šo w šchtyri šlšštotkach ša prawej wopokajalej a nje a njelicžomnych družich pšches wulke roššudjenje tuteje wójny pšchenješkej. Bóh špožčš, šo by našch šwjedženš šobu š temu šlužil, šo by našch lud we tajkej wěrje, wopornšwym, pšchesjene a ššly wuštraj a pšchětraj, doniž ššončžneho dohycža dželomni njebudžemš.“

Šaj, Bóh dopjelš tutu nadžiju a tute wocžafowanje našcheho šubeho šhěžora. Njech šu wulke dohycža pšchecžiwš nješwěrnej štalškej, kotrež šu našche wójška runje we dnjach reformazyskeho jubileja dohycše, kaž šlubjenje na dopjelšjenje nadžijow našcheho šhěžora a našcheho luda! Bóh pomhaj dale!

Šak šu šerbske ewangelške wošady šwjecžile jubilej reformazyske? šo prošchataj wšchě šerbske šary, prošcho wo pšchecželnšwe rošprawy, redaktoraj.

Lutherowe šłowa.

88.

Še Bóh šon šnjesh dobre wulke ryby a tež dobre wino štworil, dha šmēm je tež jěšč a picž; to je šubemu Bohu runje prawje, hdyž šo juntrócž š žylej wutrobu wješkelšch a šmēješch.

89.

Čžlowješłowa wutroba njemóže měru džeržecž, hdyž je w šbožu. Runje tak malo ju tež džeržš, hdyž šo jej šlě dže, šo njeby dwělowała a šo nurika. Še pšche njehka a šłaba po wobēmaj šokomaj.

90.

Ššchescžijanške žiwjenje džrbi wójna byčž a čži, kiž maju šłowo (wucžičž), džrbja we wójšku přědku hičž; mjecž w horšchčži měčž a hromadu ša šobu čžahnyčž, wobronjeni byčž, wšchudže štorš wocžafowacž kaž we woprowdžitej bitwje, hewaš šóršš ležimš.

91.

Dokonjany byčž rěta šo Boha bojecž a jeho šubowacž a bližšchemu doštroš čžinicž.

92.

Bóh šo štara, my paš džrbimš dželacž.

93.

Čžim šoždy šwoju pšchizkušnosčž,
Dha šteji w domje derje doščž.

94.

Wot džela čžlowješ njewunrje, ale pšches prošnokšhodjenje wjele ludži wo čželo a žiwjenje pšchidnu; pšchetož čžlowješ je šo š dželu narodžil kaž ptacžš š lětanju.

95.

Ša šym š temu rožemš, šo byčš š njeshmanšami a čžertami šo bēdžil a wójnu wjedł, tehodla šu moje kniži jara howrjaze a wójnške. Ša džrbju pjenški a šdonški wuškopowacž, čžernje a hšohony wotšiwacž, luže wuššpowacž a šym šrubš šššny dželacžer, kiž puež šamje a pšchibotuje.

96.

Ša šym šahrodu wobdželaj a študženš wušwaril. Šój še uni, ty džrbišch š rožemi a ššijeni wobwēžowanš byčž.

97.

Něšš šlětuja šube ptacžatka w powěššje, w šecže a šmje, špewaju a šu wješčel, njesharaju šo wo ničž, hacž runje njewjedža, šchto jutije š jedži doštanu, a my njeshmani škupžš njemóžemš šo štaroščow wotšajičž, hacž mamš runje šube a bróžije pošne a žito tak bohacže na pošlu roščž widžimš. Šlej, tak nam Bóh ptacžški mišchtraw a wucžerjow ščžini, šo džrbi šuadny wrobl š našhej wulkej wēcžnej hanibi w ewangeliju štačž jako najmudrišchich ludži doštraj a předar a nam to wšchēdnje pšched wocžomaj a wušchomaj džeržecž.

98.

Džrbi wšchaj tež ptacžš dželacž a na šwoju paštwu wušetowacž. Našch Bóh šon šnjesh, kiž čže jeho šejwiczž, jemu jēdž do hnešda mjetacž njeha. Tak tež ty, budž bohobojanš a w mojim džele pošly, a daj šo Bohu ša wšcho družhe štaracž, kaš by čži šwoju žiwnosčž wobradžil.

99.

Hdy by čžlowješ šamohł jeno jenicžtu rožu ščžinicž, měššo šo jemu šhěžorštwš dacz.

100.

Šraj, šchto šladže ššeboro a ššote do šorow, šo je tam namaššajch? Šchto do rošle tak wulke šubš šladže, šo š njeje žito, wino a wšchelake pošdy wušoštu, š kotrymž šo ššot živi? Čžini to čžlowješke dželo? Šaj wšchaj, pšches dželo šo to wšchitšo namašška, ale Bóh džrbi šo tam pošožičž a dacz, džrbi šo dželo namaššacž.

J. K.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož wola šnjeshow duchowných, ale je tež we wšchěch pšchēdanš i rúnjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje doštacž. Na šchtwórcžšlěta poščžš wón 40 vj., jenotliwe čžiška šo ša 4 vj. pšchēdawaju.

Zamolwity redaktor: faraj Wyršacž w Nosačičach.

Šoburedaktor: faraj Mróžak we Łupojš.

Čšščč a nakładnik: M. Šmoleš.